

tand sest ka ühtegi omma isfale, kedda temma ei tahtnud kurbastada. Kui üht kallist warra temma hoidis ommas süddames sedda jummalakartust, mis temma isfa seina sisse olli kühwand. Kui Josef wannemotte maiast ärralaks, kinnitas isfa temmale wagga Tobia sannad 4, 5.: „keige omma ello aia möttele Issanda meie Jummal peale ja ärra pua mitte patto tehha, egga ülle temma käskude miina, te õigust keif omma ello aia ja ärra kai üllekohto tee peäl!“ — ja need sannad seisid iggapäwa Joseppi meles ja juhhatasid keif temma tööd ja teggemised. Sure murrega temma näggi, kuida Jummal needminne temma jummalakartmatta perremehhe maiast ellamist ennast ja ennast rikkus, nenda et päwast päwani waesemaks laks, et olli kül esimesest otlast rikkas mees olnud. Josef olli nüüd jo priiske ja kanna noreks mehheks üleskaswand, ja temma perremehhe praua kuwas tedda ühhel õhtul nisamoti, kuida Potiwari naesterahwas teggi, agga temma põggenes patto eest. Kui praua näggi, et temma pattune himmo olli ilmsiks tousnud, kargas temma nuaga Joseppi peale ja tahtis temma ellola otta tehha; ei sanud agga mitte tedda ärratappo, waid teggi temmale agga hawa kurgu külge. Josef wõttis kätte ja jooksis kui pelletud pödder maiast ja linnast wälja, jooksis keige õ läbbi, ja langes wimaks ühhe louende-plekia oue kõrwas mahha. — Se ple-

fia olli üks aus mees, wõttis Joseppi ennese jure, kulas temma halle luggo temma käest järrel ja nuttis temmaga isfearraniste Joseppi isfa sure kurbusse pärrast, kui pididi omma poia willetsa ellust kuulda sama. — Plekia wõttis Joseppi ennese tö jure, mis temma römoga teggi. — Monne aia pärrast kirjotas Josef omma isfale, mis sugune ello temmale olli olnud, ja palus temma käest piisut rahha ennesele rided osta. Agga mis sugust wastust sai Josef? Temma isfa olli tullekahjo läbbi keigest ommast warrast ilma jänud ja waeseks innimeseks sanud, nenda et kerjamisest ellas. — Se aus plekia korjas nüüd omma tutwade ja sõbrade käest rahha kokko ja läkkitas sedda Joseppi isfale. Kui süggise kätte tulki, et plekimisse-aeg olli möda lainud, satis plekia Joseppi ladade peale neid louendid ärramüma; ka selle kauba jures olli Josef wagga tru ja toi wiimse koppika, mis ta louendi eest olli sanud, omma perremehhe kätte, ja keif kasso, mis plekia ommast kaubast sai, satis temma Joseppi isfale. — Kolme aasta pärrast surri plekia, ja Josef olli omma truusse ja õigusse pärrast wagga armsaks temma melest lainud, nenda et temma muist ommast warrandussest Joseppile pärrandusseks jättis. Josef aias omma kaddunt perremehhe kauba eddasi, Jummal õnnistas sedda nenda, et ta surema liina sai miina ja rohkeka kasso ennesel leida. Temma olleks hea melega omma wan-